

sen i Lov af 2. Maj 1855 om Børns Udskrivning af den offentlige Skole til privat Undervisning. Efter nævnte Lov maa nemlig intet Barn efter det fyldte 12te Aar udskrives af Skolen uden Skolebestyrelsens, det vil sige Skolekommissionens, Samtykke. For at forstaa denne Bestemmelse rigtigt maa man erindre, at ved samme Lov bestemtes det, at den skolepligtige Alder skulde udløbe med det fyldte 13de Aar. Ved Skoleloven af 24. Marts 1899 blev Tidspunktet for Undervisningspligtens Ophør forandret fra det 13de Aar til det fyldte 14de Aar; først da udløber Undervisningspligten for det enkelte Barn. Naar det foreliggende Lovforslag da gaar ud paa en Ændring i Loven af 2. Maj 1855, kan man sige, at Ændringen egentlig er af mere formel end reel Beskaffenhed, idet det er fælles for dette Lovforslag her og den nævnte Lov, at et Barn ikke maa udskrives af den offentlige Skole i det sidste Aar af den skolepligtige Alder, uden at Skolebestyrelsen giver sit Samtykke dertil. Man kan sige, at den Ændring i Regelen om Udskrivning til privat Undervisning, der ved Skoleloven af 1899 er foretaget i Loven af 1855, søges ophævet ved dette Lovforslag. Jeg kan ikke indse, at der skulde være noget at indvende mod det, der her bringes i Forslag. Medens det er naturligt, at man gerne vil sikre sig, at Barnet ikke i dets sidste Skoleaar tages ud af Skolen, uden at man i alt Fald efter gældende Lovbestemmelser kan foretage nogen Prøve af, hvordan Barnets Undervisning da foregaar, forekommer det mig, at naar det sker mere end 1 Aar, omtrent 2 Aar, inden Barnets Undervisningspligt ophører, bør der ikke lægges nogen Hindring i Vejen, men at Forældre eller Værger da ganske frit bør kunne udmelde Barnet af den offentlige Skole for at lade det faa privat Undervisning. Jeg kan derfor anbefale den paagældende Bestemmelse, der nu er Lovforslagets første Paragraf.

I det andet høje Ting har Lovforslaget faaet en § 2, som forhøjer det Tilskud af Statskassen, som gives til private Skoler paa Landet og i Byerne. Ved Lønningsloven af 1904 for Lærere og Lærerinder i Folkeskolen m. m. bestemmes det, at der af Statskassen skal bevilges 110,000 Kr. til private Skoler paa Landet, og ved Finanslove er der senere bevilget 45,000 Kr. til lignende Skoler i Købstæderne. Disse Beløb foreslaas her forhøjede til henholdsvis 150,000 Kr. og 60,000 Kr. Jeg ved nu

ikke, om Børneantallet i private Skoler paa Landet og i Byerne er vokset netop i et Forhold, der svarer til den Forhøjelse, der her foreslaas, men man kan gaa ud fra, at Antallet af privat underviste Skolebørn nu er større, end det var i 1908. Under alle Omstændigheder tror jeg, at man kan være vis paa, at ingen privat Skole vil faa for højt et Bidrag, selv om man her forhøjer Statstilskuddet. Der findes nemlig i Loven af 1908 en Bestemmelse om, at ingen privat Skole maa faa et højere Tilskud end 12 Kr. om Aaret pr. Barn, der gaar i Skolen, og det kan ikke siges at være noget stort Tilskud til Undervisningen, saaledes som den drives i vore Dage, og efter de Omkostninger, den i vore Dage medfører. Jeg synes derfor, at den foreslaaede Forhøjelse af Bidragene til Privatskolerne ogsaa maa være at anbefale.

Jeg skal med disse Ord anbefale dette lille og enkle Lovforslag til hurtig Fremme i dette høje Ting.

J. Pedersen: Som det ærede Medlem fra Færøerne (Fr. Petersen) erindrede om, har der i det andet Ting foreligget to Forslag, et med Titelen Skolefrihed, der var indbragt af Medlemmer i Tinget, og det foreliggende Forslag, som blev fremsat af Ministeren. Det første Forslag er noget mere omfattende. Dette derimod samler sig om de to enkelte Punkter, som det ærede Medlem, der nu talte, har fremhævet. Anledningen til disse Forslags Fremkomst er vel egentlig det, at derovre paa Fyn var en Landkommune, hvor Skolekommissionen modsatte sig, at to Dreng, der var over 12 Aar, blev udskrevet for at komme over i en privat Skole. Det vakte en hel Del Bevægelse paa Egnen, og man fandt i det hele taget, at det var lidet stemmende med Tidens Udvikling, at man vilde modsætte sig et Ønske fra Forældrene om at faa Børnene undervist privat ogsaa i det sidste Skoleaar i Stedet for i den offentlige Skole, særlig da den Motivering, vedkommende Fader havde til disse Børns Udmeldelse, syntes at være meget vel begrundet. Naa, der var ikke fra Ministerens Side noget at gøre ved dette Forhold, thi Skolekommissionen havde den afgørende Myndighed. Der var derfor Vanskeligheder, som man vilde søge at afhjælpe. Nu tror jeg nok, at disse Vanskeligheder efterhaanden har løst sig af sig selv, men der kan jo komme Forhold af en lignende Beskaffenhed, og man kan derfor kun paaskønne, at man ved